

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B.G.**, zastoupeného Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem Bašty 2, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2005, č. j. 61 Az 186/2004 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2004, č. j. OAM-2951/VL-07-04-2004, E. č. x. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně neodůvodněná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru žalovaný porušil svoje povinnosti stanovené mu ustanoveními § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 odst. 1 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), a § 12 zákona o azylu. Podle stěžovatele se krajský soud v jeho případě nedostatečně vypořádal s tvrzeními stěžovatele o porušení právních norem procesní povahy,

z nichž vyplývá, že žalovaný se má svědomitě a odpovědně zabývat každou věcí, která je předmětem řízení, spolehlivě zjišťovat stav věci. Postup žalovaného shledal stěžovatel nesprávným, nepřesvědčivým a nedostatečným hlavně co do rozsahu dokazování a měl za to, že právě z tohoto důvodu došlo k porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Podle stěžovatele si žalovaný rozhodnutím podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu značně zjednodušil svoje povinnosti; měl se zabývat jeho případem též z hlediska § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. V první řadě podotkl, že podle jeho názoru chybí v kasační stížnosti uvedení skutečností o stěžovatelem tvrzených porušeních jeho procesních práv ve správním řízení. Žalovaný dále uvedl, že správně zjistil skutkový stav, pokud zjistil, že stěžovatel v průběhu azylového řízení neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, a z tohoto důvodu jeho žádost odmítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu; za této situace pak žalovaný podle svého názoru nebyl dále povinen zabývat se žádostí stěžovatele z hledisek § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. Žalovaný proto navrhl odmítnutí, příp. zamítnutí kasační stížnosti.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Podle soudu stěžovatel jako důvod žádosti o azyl uvedl toliko obavu z člověka, který má být propuštěn z vězení a který měl stěžovateli vyhrožovat zabitím a vymáháním částky 6000 USD. Podle soudu v takovém případě šlo zjevně o důvody azylově irelevantní, a proto žalovaný oprávněné jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně neodůvodněnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle krajského soudu byly nedůvodné i námitky stěžovatele stran porušení jeho procesních práv, neboť žalovaný si opatřil pro rozhodnutí ve věci dostatek důkazů, a to jednak ze žádosti stěžovatele o azyl, jednak podrobným pohovorem se stěžovatelem.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 5. 10. 2004 a pohovor k tomuto návrhu s ním byl proveden dne 8. 10. 2004. Stěžovatel v návrhu na zahájení řízení uvedl a v pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu potvrdil, že od roku 1999, kdy ukončil střední školu, kamarádil s kapesními zloději a živil se touto činností – bylo tomu v letech 1999 - 2002; pracoval v jedné zlodějské skupině. Roku 2002 byl při jedné krádeži chycen při činu a na policii prozradil všechny informace ohledně zlodějské skupiny, ve které působil, a vypovídal o šéfovi zlodějské skupiny. Pak poprosil člověka, kterého chtěl okrást, aby stáhl svoji stížnost, s tím, že stěžovatel slíbil, že už nebude krást. Tento člověk stížnost stáhl a stěžovatel nebyl odsouzen. Šéf zlodějské skupiny však byl odsouzen na 3 roky, jelikož mladistvé nutil ke krádežím. Před odsouzením sdělil šéf stěžovateli, že si vydělává 2000 USD ročně a že svým uvězněním přijde o výdělek ve výši 6000 USD. Proto žádal po stěžovateli odškodnění za věznění v důsledky výpovědi stěžovatele vůči němu. Stěžovatel uvedl, že nyní se blíží propuštění této osoby z vězení (mělo k němu dojít v lednu 2005) a že se v této souvislosti obává o svůj život. Šéf zlodějské skupiny mu údajně vyhrožoval zabitím v dopise, který mu napsal. Stěžovatel uvedl, že za této situace nevěděl, co dělat; od té doby přestal krást a chtěl žít jako normální občan, a proto z Mongolska odjel a má obavu o svůj život. Cestoval vlakem přes Rusko, Bělorusko a Polsko. Uvedl dále, že Česká republika je pro něho cílovým státem a že by tu chtěl v klidu žít. V domovské zemi nebyl politicky aktivní a neměl žádné problémy s policií, soudy či jinými státními orgány.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Řízení před správním orgánem probíhalo v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, za dodržení zákonem zaručených práv stěžovatele a bez procesních vad, které by mohly mít vliv na zákonnost obou rozhodnutí. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu. Žadatel popsal důvody, proč požaduje poskytnout azyl, podrobně v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a k těmto důvodům i jejich širšímu kontextu, zejména o okolnostech, za kterých opustil zemi původu, s ním správní orgán vedl dostatečně podrobný pohovor, při kterém stěžovateli kladl otázky směřující k podstatě věci a umožňující stěžovateli své důvody podrobněji specifikovat a zdůvodnit. Na základě tohoto postupu a zjištění tímto postupem získaných pak správní orgán zcela oprávněně dospěl k závěru, že stěžovatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště), nýbrž výlučně skutečnosti svědčící o tom, že se obává útoků ze strany konkrétní soukromé osoby, s níž ho pojila společná minulost ve skupině kapesních zlodějů, jejímž šéfem tato osoba byla a jež byla na základě výpovědi stěžovatele proti ní v rámci trestního řízení v zemi původu stěžovatele trestně postižena. Při hodnocení stěžovatelem popsaných důvodů žádosti o azyl jako azylově irelevantních správní orgán postupoval zcela v intencích zákona a stálé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. kupříkladu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, zveřejněné pod č. 181/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64). Rozhodnutí správního orgánu pak je postaveno právě na takovémto hodnocení skutečností, které byly v řízení zjištěny, je plně srozumitelné, jednoznačně popisuje zjištěný skutkový stav, přičemž vychází z provedených důkazů, a obsahuje logicky postavené důvody, o které se opírá. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti ostatně ani konkrétně nezdůvodňuje, proč měl podle jeho názoru správní orgán postupovat nesprávně, nepřesvědčivě a nedostatečně co do rozsahu dokazování. Neuvedl žádné skutečnosti, které by podle jeho názoru měly nasvědčovat tomu, že a případně v čem se skutkový stav, jak se ve skutečnosti udál, liší od toho, jaký zjistil a za základ svého rozhodnutí vzal správní orgán. Stěžovatel rovněž neoznačil a ani v náznacích nespecifikoval, jaké další důkazy měl správní orgán podle jeho názoru provádět, aby skutkový stav zjistil přesně a úplně.

Neuváděl-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, šlo o žádost zjevně nedůvodnou, kterou bylo lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48). Pokud takto správní orgán postupoval, v ničem nepochybil a rozhodl zcela v souladu se zákonem. Případem stěžovatele se za této situace již nemusel zabývat též z hlediska § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu, neboť rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, zveřejněný pod č. 409/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; srov. též rozhodnutí téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, zveřejněné pod č. 244 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona; srov. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, zveřejněné pod č. 349 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé (několik týdnů po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu) nerozhodoval již soud o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovaný proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. června 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu